

Ο πρόξενος της Γαλλίας στο κράτος του Αλή Πασά, Φραγκίσκος Πουκβίλ (1770 - 1830), έγραψε ιστορία για την ελληνική επανάσταση. Το βιβλίο τυπώθηκε το 1824. Σ' αυτό, αναφέρεται ότι στις 25 Μαρτίου του 1821, στην Αγία Λαύρα, ο Παλαιών Πατρών Γερμανός ύψωσε τη σημαία της ελληνικής επανάστασης. Και βέβαια, έτσι είχε προγραμματιστεί από την Φιλική Εταιρεία ν' αρχίσει η επανάσταση. Όμως, ο μνημένος στην οργάνωση μητροπολίτης δεν ήταν στην Αγία Λαύρα, στις 25 Μαρτίου. Ούτε η επανάσταση ξεκίνησε από εκεί. Τα γεγονότα είχαν προλάβει τις ημερομηνίες. Κι ο Φραγκίσκος Πουκβίλ το ήξερε αυτό: Ο αδερφός του, Ούγος, ήταν πρόξενος της Γαλλίας στην Πάτρα, βοήθησε τους επαναστάτες κι είχε άμεση αντίληψη για τα γεγονότα. Θεωρήθηκε όμως σημαδιακό να ξεκινήσει η επανάσταση την ημέρα του Ευαγγελισμού. Γι' αυτό το έγραψε.

Στην πραγματικότητα, ο Παλαιών Πατρών Γερμανός βρισκόταν στην Πάτρα, στις 25 Μαρτίου 1821. Στα Καλάβρυτα, μια σύσκεψη φιλικών είχε ξεκινήσει στις 10 Μαρτίου. έληξε στις 13 του μήνα. Στις 14, ο Χοντρογιάννης χτύπησε ένα τουρκικό απόσπασμα. Στις 21, ξεκίνησε η πολιορκία των Τούρκων που βρισκόνταν στα Καλάβρυτα. Στις 26, η ιστορική κωμόπολη έπεσε στα ελληνικά χέρια.

Ο Φραγκίσκος Κάρολος Λοράν Πουκβίλ γεννήθηκε στο Μερλερό της Γαλλίας και σπούδασε γιατρός στο Παρίσι, έχοντας καθηγητή του τον περίφημο Αντουάν Ντιμπούα. Ο δάσκαλός του τον προσέλαβε στην επιστημονική αποστολή που ακολούθησε τον Ναπολέοντα Βοναπάρτη στην εκστρατεία στην Αίγυπτο. Το ενδιαφέρον του καθηγητή για τον μαθητή είχαν προκαλέσει οι μελέτες του τελευταίου για την πανούκλα. Όμως, στην Αίγυπτο, ο Πουκβίλ αρρώστησε. Πήρε άδεια να επιστρέψει στη Γαλλία.

Στα ανοιχτά της Καλαβρίας (της προς την πλευρά της Σικελίας χερσονήσου της Νότιας Ιταλίας), το πλοίο έπεσε σε Αλγερινούς πειρατές που τον συνέλαβαν. Τον μετέφεραν στην Πύλο κι από εκεί στην Τριπολιτσά. Έμεινε δέκα μήνες αιχμάλωτος του βαλή Μουσταφά πασά, ο οποίος τον περιποιήθηκε πολύ καλά: Χρειαζόταν γιατρό και του είχε λάχει ουρανοκατέβατος ένας από τους καλύτερους της Γαλλίας.

Όταν ο Μουσταφά έγινε καλά, θυμήθηκε ότι ο Πουκβίλ αποτελούσε λεία πολέμου. Τον ξαπέστειλε στην Κωνσταντινούπολη όπου ο άτυχος γιατρός κλείστηκε στις φυλακές του Γεντί Κουλέ. Παρά τον τρόπο με τον οποίο την είχε γνωρίσει, ο Πουκβίλ αγάπησε την Ελλάδα κι αφιέρωσε τον χρόνο του στην φυλακή μαθαίνοντας ελληνικά, γράφοντας ποιήματα γεμάτα θαυμασμό για τους Έλληνες και τον τόπο τους, μεταφράζοντας ποιήματα του Ανακρέοντα και γράφοντας τις εντυπώσεις του από τον Μοριά και από την Κωνσταντινούπολη. Ο πρεσβευτής της Γαλλίας στην Κωνσταντινούπολη κατάφερε να τον απελευθερώσει τον Δεκέμβριο του 1801, όταν ο Πουκβίλ είχε ήδη συμπληρώσει δυο χρόνια φυλακισμένος.

Γύρισε στην Γαλλία. Παράτησε την ιατρική κι ασχολήθηκε με το γράψιμο. Το πρώτο βιβλίο του εκδόθηκε τρίτομο το 1805 και είχε τον τίτλο σιδηρόδρομο «Ταξίδια στον Μοριά, στην Κωνσταντινούπολη, στην Αλβανία και πολλά άλλα μέρη της Οθωμανικής αυτοκρατορίας στα χρόνια 1799 – 1801». Έκανε μεγάλη αίσθηση. Κι ανάμεσα σ' εκείνους που το διάβασαν ήταν και ο Ναπολέων. Τον έστειλε «πολιτικό πράκτορα» (πρόξενο) της Γαλλίας στην αυλή του Αλή πασά. Ο Πουκβίλ έμεινε στα Γιάννενα δέκα χρόνια (1805 – 1815) και συνδέθηκε με τον Αλή με μεγάλη φιλία. Τον ανακάλεσαν όταν πια ο Ναπολέων είχε πέσει. Όμως, στα δυο χρόνια επάνω (1817), ο αδελφός του, Ούγος Πουκβίλ, στάλθηκε πρόξενος της Γαλλίας στην Πάτρα.

Όσο ο Ούγος συνδεόταν με τα κυρίαρχα στην Αχαΐα μέλη της Φιλικής Εταιρείας, ο πρώην γιατρός Φραγκίσκος συνέχιζε στη Γαλλία το συγγραφικό του έργο: Στα 1820, εξέδωσε το πεντάτομο «Ταξίδι στην Ελλάδα» που έβαλε τις βάσεις της ανάπτυξης του φιλελληνικού ρεύματος στην Ευρώπη.

Στα 1821, ο Ούγος Πουκβίλ ήταν ο μοναδικός πρόξενος ξένου κράτους που δεν έφυγε από την Πάτρα, όταν ξέσπασε η επανάσταση. Το προξενείο και το σπίτι του έγιναν καταφύγια των αμάχων. Και ο ίδιος έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι του υπέρ των επαναστατών. Κι ακόμα, πληροφορούσε τακτικά τον αδελφό του στη Γαλλία για την εξέλιξη των γεγονότων.

Στα 1824, ο Φραγκίσκος Πουκβίλ δημοσίευσε την «Ιστορία της αναγέννησης της Ελλάδας» με τα γεγονότα από το 1740 ως τη χρονιά της έκδοσης. Το βιβλίο αυτό κάθε άλλο παρά αμερόληπτο ήταν. Ανάμεσα στα άλλα μιλούσε και για το λάβαρο της ελευθερίας που δήθεν υψώθηκε στο μοναστήρι της Αγίας Λαύρας. Όμως, το βιβλίο αυτό προκάλεσε κύμα αφίξεων φιλελλήνων στην Ελλάδα, προκειμένου να πολεμήσουν για την ελληνική λευτεριά. Και στον ίδιο άνοιξε τον δρόμο για την εκλογή του ως ακαδημαϊκού.

Συνέχισε να γράφει υπέρ των Ελλήνων και της Ελλάδας ως το 1833, οπότε και πέθανε.

(τελευταία επεξεργασία, 22 Μαρτίου 2021)